

Hồi Thứ Năm Mười Hai

NGUYÊN HUNG CỰ ÁC

Y Mộng Lăng vì muốn biết rõ nguyên nhân cái chết của phụ thân, nên chàng ta không ngần ngại nguy hiểm theo các vị tăng Thiên Vương tự dẫn đi. Chàng cũng biết sư phụ Địa Tà và sư huynh Chiến Vân Thập đến tìm chàng với chuyện gì rồi, nhưng chàng đã hạ quyết tâm, dù cho việc gì khó khăn nguy hiểm nhất trên đời mà có thể giúp chàng đạt thành ý nguyện chàng cũng không từ.

Tử Lâm đại sư đi trước dẫn đầu, phía sau là bốn vị tăng nhân khác cùng với Y Mộng Lăng. Bộ pháp của các vị tăng nhân Thiên Vương tự người nào người nấy đều lướt đi êm nhẹ như làn gió thoảng, khiến Y Mộng Lăng cũng phải giật mình hãi thâm về võ học cao siêu của phái này, so với các nhân vật cao thủ mà chàng đã gặp như Liễu Liễu thần tăng, Tàn Kim Huyết Tà, Thiên Quý giáo hoàng, Long Trường Thắng, Phi Long thần đao... đều không thua sút, mà có phần vượt trội hơn là khác!

Một lát sau, đã vượt quãng đường hơn mười dặm, tới bờ một con suối nhỏ, cả bọn dừng lại dưới gốc một cây hòe, thiên niên cổ thụ, cành lá xum xuê.

Tử Lâm đại sư đợi cho Y Mộng Lăng đến sát bên cạnh, đột nhiên xuất chỉ bất thành linh điểm một cái, Y Mộng Lăng chỉ kịp cảm thấy huyết Kinh Môn cạnh sườn tê rần một chút rồi toàn thân bất động.

Tử Lâm đại sư phát chỉ vừa mau lẹ vừa đột ngột, Y Mộng Lăng lại vô tình không dè đối phương hạ thủ ám toán. Bằng không, dù cho Tử Lâm đại sư có tài giỏi đến đâu, cũng không thể trong vài hiệp khống chế nổi Y Mộng Lăng.

Y Mộng Lăng bất giác nổi giận cự lại:

– Đại sư làm như thế là ý gì?

Tử Lâm đại sư không đáp, mà chỉ đưa tay mặt, xách bồng thân hình Y Mộng Lăng, nhẩy vọt qua bờ suối bên kia, đặt chàng vào trong một cỗ xe ngựa dẫu kín trong bụi rậm.

Y Mộng Lăng lớn tiếng hằn học:

– Đại sư làm như thế, chớ trách tại hạ mở lời vô lễ!

Tử Lâm đại sư khẽ cau mày rồi thuận tay điểm vào huyết cam của Y Mộng Lăng, khiến chàng ta chỉ còn xéch mày giận dữ, nhìn đối phương buồn tẩm rèm xe phủ kín. Cỗ xe ngựa bắt đầu chuyển bánh lăn lọc cộc.

Nằm trong xe, Y Mộng Lăng bất giác lại hồi tưởng đến bao nhiêu chuyện đã qua. Chàng nhớ đến bao nhiêu chuyện yêu kiều diễm lệ của Thúc Gia Ngọc hiện

đang mang trong mình giọt máu của chàng! Chàng nhớ đến mối tình của Chu Tiểu Phân một cô gái trên danh nghĩa đã thành hôn thê của chàng hiện đã chết thảm dưới bàn tay ba ngón của Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu! Chàng nhớ đến Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ với sự thay đổi tâm tính một cách khác thường trong bàn tay của Thiên Quý giáo hoàng Quý Cư bà! Rồi chàng lại nghĩ đến cái chết thảm khốc của mẹ chàng, cái chết đầy nghi hoặc rắc rối của cha chàng. Bao nhiêu nhiệm vụ nặng nề đang chờ chàng. Từ trong ánh mắt chàng lại hiện lên vẻ kiên nghị sáng chói!

Cỗ xe ngựa vẫn lăn bánh đều đều trên con đường gập ghềnh, mang theo ý nghĩ của chàng đến một nơi xưa nay đã nổi tiếng là hoang vu thần bí!

o o o

Vân Nam Thiên Vương tự với một kiến trúc cổ kính, nằm giữa khu rừng già cây cối um tùm, chung quanh bao bọc bằng một con suối, luôn luôn giữ vẻ u tịch thần bí.

Từ một góc tối phía trái thiền viện, đột nhiên có một bóng người bốc vọt lên cao như một ánh điện, rồi mất hút trong những dãy phòng xá san sát của ngôi chùa cổ vĩ đại đầy bí mật.

Bên dãy hành lang dài trước chính điện, một vị lão tăng có cặp lông mày màu vàng, với thân hình lom khom chập chạp bước về hướng lầu chuông. Tới chân lầu vị lão tăng ngược mặt nhìn chùm sao sáng trên nền trời, khẽ buông tiếng thở dài, lẩm bẩm:

– Hai mươi năm rồi, có lẽ bây giờ thằng nhỏ đó đã trở thành một thiếu niên anh tuấn!

“ Coong “!...

Tiếng chuông trong vắt ngân rền vang vọng, làm rung chuyển cả một vùng rừng núi âm u, như mang theo tâm tư của vị lão tăng đến một nơi xa xăm nào đó. Dư âm tiếng chuông chuyển vào chính điện, với sáu vị tăng nhân đang ngồi tĩnh tọa trên tấm bồ đoàn cỏ xanh, ai nấy đều lẳng lặng, không khí im phăng phắc, chỉ có làn khói trầm, từ nơi lư hương tỏa lên nghi ngút.

Đợi tiếng chuông dứt hẳn, Hồng Ngự hòa thượng, vị tăng có khuôn mặt khôi ngô tuấn vĩ ngồi dưới cùng mới lên tiếng:

– Chắc năm vị đại sư đang gấp muốn biết nguyên nhân tại sao đến bây giờ mới về chùa phải không?

Cả năm vị lão tăng đều khẽ gật đầu. Kế đó Tử Lâm đại sư ngồi trên cùng lên tiếng nói:

– Hồng Ngự sư đệ, bạt thiệp lao khổ, đáng lẽ phải được nghỉ ngơi, nhưng vì chuyện bức “Khổ Thanh đồ” đã quá gấp rút như lửa, nên buộc lòng sư huynh đây

phải triệu tập hội họp nửa đêm để bàn bạc, mong sư đệ lượng tình!

Hồng Ngự hòa thượng cất tiếng cười vui vẻ:

– Chút khó nhọc nhỏ mọn, chẳng có gì phải bận lòng sư huynh.

Một vị lão tăng mặt áo màu lam, có cặp mắt sâu hoắm, hai gò má nhô cao, thân hình to lớn, chợt trầm giọng hỏi:

– Hoàng Chung sư đệ đâu? Tại sao không cùng về một lượt với sư đệ?

Hồng Ngự hòa thượng đáp giọng hết sức thản nhiên:

– Chết rồi!

Tiếng nói vừa dứt, cả năm vị lão tăng đều biến sắc, vị tăng mặc áo màu lam – Lam Châu đại sư – cúi đầu suy nghĩ giây lát, rồi ngừng lên hỏi cộc lốc:

– Ai giết?

Lam Châu hòa thượng rất ít nói chuyện, nhưng mỗi khi mở lời đều suy nghĩ kỹ càng.

Hồng Ngự hòa thượng rất điềm tĩnh trả lời:

– Liễu Liễu thân tăng!

Lam Châu đại sư biến sắc, hỏi gặng:

– Sư đệ nói thực đấy chứ?

Hồng Ngự nương mày đáp:

– Nếu Lam Châu sư huynh đã nghi tiểu đệ như thế, thì còn hỏi làm gì nữa?

Lam Châu đại sư biến sắc gặng lại:

– Sao! Sư đệ nói sao?

Hồng Ngự hòa thượng dùng giọng mũi khẽ hừ một tiếng:

– Công việc trong chùa từ trước đến nay đều do đại sư huynh làm chủ, vậy chuyện này không cần nhị sư huynh phải cật vấn tiểu đệ!

Lam châu đại sư tĩa cặp mắt sáng hoắc nhìn Hồng Ngự hòa thượng chằm chập. Hồng Ngự hòa thượng cũng trừng mắt nhìn lại chẳng chút nao núng.

Trầm lặng trong giây lát, Lam Châu đại sư chợt dần từng tiếng một:

– Sư đệ nói dối!

Hồng Ngự đại sư phanh ngực, cãi lại:

– Bằng vào cơ gì, mà sư huynh bảo tiểu đệ nói dối!

Trong thiền phòng lúc này, không khí rất nặng nề, sắc mặt sáu người đều âm trầm khác thường, chỉ có tòa tượng Phật Di Lặc là luôn luôn mang nét mặt hiền từ và nụ cười hỉ xả.

Sau một lúc khá lâu, Tử Lâm đại sư mới lên tiếng:

– Chẳng hay nhị sư đệ có ý kiến gì để chứng minh Hoàng Chung sư đệ không phải do Liễu Liễu thần tăng sát hại?

Lam Châu đại sư hằm hừ mấy tiếng lạnh nhạt, rồi mới trầm giọng đáp:

– Thứ nhất, Liễu Liễu thần tăng là một vị chưởng môn thượng nhất đại của Thiếu Lâm, một vị hữu đạo cao tăng, trưởng một môn phái, có lý nào giết người một cách bừa bãi. Huống chi, từ sau trận quyết chiến với Quỷ Cữu bà tại Bạch Vân linh Võ Công sơn đến nay, ít khi thấy Liễu Liễu thần tăng xuất hiện giang hồ, vậy thì có lý nào ông ta lại đột nhiên lộ diện, sát hại Hoàng Chung sư đệ một cách vô cớ vô oán như thế. Thứ hai, Liễu Liễu thần tăng tuy là nhân vật xuất sắc võ lâm Trung Nguyên, nhưng Hoàng Chung sư đệ võ công cũng chẳng kém cõi, vậy ông ta có muốn sát hại cũng chẳng phải dễ. Thứ ba, tại sao Hoàng Chung sư đệ bị hại, mà Hồng Ngư sư đệ lại có thể an toàn trở về được?

Hồng Ngư hòa thượng nghe nói, thì trầm nét mặt, xạ cặp nhỡn quang sáng ngời không chớp, ngời yên bất động. Lam Châu đại sư cũng trừng mắt ngời ngay như pho tượng đá.

Huyền Đỉnh hòa thượng, một vị lão tăng thấp nhỏ ngồi kế bên, thấy tình trạng đối địch khấn trương giữa hai vị sư huynh đồng môn, thì bàn tay không ngừng xoa đi xoa lại mớ cỏ khô dưới chân bồ đoàn.

Lam Châu đại sư tiếp tục nói:

– Võ công của Hồng Ngư sư đệ như thế nào thì chúng ta ở đây biết rồi, nhưng bằng Liễu Liễu thần tăng có cây đồng hiệp ít thì tại sao cả thi thể của Hoàng Chung sư đệ cũng không thể đem về chùa được?

Ba vị tăng, Huyền Đỉnh, Thanh Đang, Bạch Túc bất giác đều hướng nhìn Hồng Ngư hòa thượng bằng cặp mắt nghi ngờ.

Hồng Ngư đại sư vẫn thản nhiên cười:

– Những lời của nhị sư huynh hoàn toàn là bịa đặt, chứ chẳng có gì làm bằng cớ cả!

Lam Châu đại sư giọng lạnh lùng:

– Sư đệ nói vậy, có nghĩa bảo ta là bịa đặt nói láo phải không?

Hồng Ngư hòa thượng ngược nhìn không trả lời, tỏ vẻ mặc nhận. Thái độ này đã làm cho Lam Châu đại sư tức giận nghẹn lời, sắc mặt xanh xám.

Bạch Túc hòa thượng lên tiếng:

– Đối với những lời của nhị sư huynh vừa nói, thất sư đệ có ý kiến gì hãy cho biết đi?

Hồng Ngư đại sư hớp một ngụm nước trà, rồi mới chậm rãi đáp:

– Khi tiểu đệ cùng Hoàng Chung sư huynh rời chỗ Địa Tà Quy Phương Thương được một đôi thì gặp Liễu Liễu thần tăng suất lĩnh thập đại cao tăng Đạt

Ma viện đi tới, trên tay hai vị cao tăng đi đầu, cặp theo hai người, một nam một nữ. Tiểu đệ và Hoàng Chung sư huynh bước tới chào hỏi, mới biết gã thanh niên là con trai của Đặng Giao, còn thiếu nữ là ái đồ của Đăng Long Tiên Kiếm Thiết Đan Dương.

Thanh Đăng hòa thượng đột nhiên xen lời hỏi:

- Thiếu nữ đó tên là gì?
- Ngô Nguyệt Cầm!

Thanh Đăng hòa thượng thốt lên một tiếng “À!”, cặp mắt hiền từ dần dần hiện vẻ khích động, hai bàn tay nắm chặt, giọng run run:

- Thanh Nghi... Mi... Mi đã đi... Ta không muốn gặp... lại... mi nữa.

Lam Châu đại sư bất giác hỏi:

- Đồ đệ của Thiết Đan Dương có liên hệ gì với sư đệ? Thanh Nghi là ai?

Cả Bạch Túc và Huyền Đỉnh hòa thượng ngồi kế bên cũng đều nóng lòng muốn nghe Thanh Đăng nói ra xem Thanh Nghi là ai, thì Thanh Đăng hòa thượng đã lớn tiếng quát lên:

- Sư huynh đừng có hỏi!

Lam Châu đại sư gằn giọng:

- Sao? Ta không có quyền hỏi sư đệ ư?

Thanh Đăng đại sư, một vị hoa thượng vốn thuần nhã xưa nay, bỗng lớn tiếng gầm:

- Không ai có quyền hỏi hết! Ai cố tình hỏi chuyện này, ta sẽ liều mạng với người đó!

Huyền Đỉnh hòa thượng ngày thường vốn không mấy cảm tình với Thanh Đăng, lúc này bỗng lên tiếng:

- Có ta cần hỏi sư đệ đây!

Thanh Đăng hòa thượng, chẳng nói chẳng rằng, đột nhiên tung ngay một quyền vào giữa mặt Huyền Đỉnh.

Huyền Đỉnh quát giận dữ “Giỏi!”. Đoạn cũng tung quyền đón đỡ. Công lực cả hai đều ngang nhau không phân hơn kém.

Giữa lúc Thanh Đăng hòa thượng định tung quyền công tiếp, thì Tử Lâm đại sư đã lớn tiếng quát:

- Ngưng tay!

Mặc dầu tiếng quát của Tử Lâm đại sư đã vang dậy như tiếng sấm động, nhưng chiêu thế của Thanh Đăng cũng đã tung ra. Ông ta xử dụng chiêu thế tuyệt học của Thiên Vương tự “Quan Âm Quy Ngọc chỉ”, khiến Tử Lâm đại sư cũng phải đứng phắt dậy, tiếp giọng quát:

– Ai không ngưng tay, ta sẽ dùng quy luật của bốn tự trừng trị!

Thanh Đăng đại sư đành phải thu hồi chỉ lực, hậm hực ngồi xuống.

Tử Lâm đại sư quay sang Hồng Ngự, nói:

– Tiểu sư đệ hãy kể nốt câu chuyện đi!

Hồng Ngự đại sư vừa định lên tiếng, thì Thanh Đăng đại sư đã xen lời:

– Thôi, chuyện này để ta kể tiếp cho sư đệ, mặc dầu câu chuyện đã cách nay hơn hai mươi năm, nhưng có thể dính líu tới cái chết của Hoàng Chung Tam sư huynh lắm!

Tử Lâm đại sư bất giác lộ vẻ ngạc nhiên, chưa kịp hỏi gì, thì Thanh Đăng đại sư đã nói:

– Thiếu nữ tên Ngô Nguyệt Cẩm, ái đồ của Thiết Đan Dương ấy, tính ra năm nay cũng đã mười chín tuổi rồi. Mẹ nàng là Ngô Thanh Nghi, cũng vì bức “Khổ Thanh đồ” mà tình nguyện ly khai sư môn, tìm cách thân cận với Thiên Ma Y Dật, để dò thám chỗ cất dấu bản đồ ấy!

Nói đến đây, vẻ mặt Thanh Đăng đại sư hẳn lên nét đau khổ. Mọi người thấy vậy, cũng đều lảng lạng cúi đầu thâm nghĩ, chỉ vì một bức “Khổ Thanh đồ” mà bao nhiêu sóng gió nổi lên.

Hồng Ngự đại sư tiếp lời:

– Chính Liễu Liễu thần tăng cũng vì bức “Khổ Thanh đồ” mà thành linh ra tay hạ sát Hoàng Chung sư huynh đó!

Lam Châu đại sư hỏi:

– “Khổ Thanh đồ” không ở trong tay Hoàng Chung sư đệ, tại sao Liễu Liễu thần tăng lại làm như thế?

Hồng Ngự đại sư nhìn Lam Châu đại sư một cái, đáp:

– Thế mới gọi lòng người nham hiểm khó dò. Lúc vừa gặp, Liễu Liễu thần tăng đã biết tiểu đệ và Hoàng Chung sư huynh là người của Thiên Vương tự, lão ta cậy người đông, thế mạnh, cố ý nói bức “Khổ Thanh đồ” ở trong tay anh em tiểu đệ. Lúc đó, giá Hoàng Chung sư huynh phủ nhận thì đã xong chuyện, đằng này Hoàng sư huynh lại nói: “Biết chỗ cất bức bản đồ, nhưng không cho lão ta biết”. Nghe nói, lão ta bỗng biến sắc mặt lộ sát khí, và thản nhiên bước đến cạnh Hoàng sư huynh, chấp tay nói: “Ồ! Nếu vậy bản tăng xin lỗi!”. Hoàng Chung sư huynh là người nóng nảy thẳng tính, thấy vậy liền chấp tay đáp lễ, Liễu Liễu thần tăng liền thừa cơ phát xuất một ngọn “Kim Cương chỉ” xuyên lủng sọ Hoàng Chung sư huynh!

Nghe đến đây, Lam Châu đại sư liền đứng phắt dậy, hậm hực:

– Hừ! Ta phải đến tận Thiếu Thất Phong tìm lão ta thanh toán mới được!

Tử Lâm đại sư giơ tay, chậm rãi:

– Khoan, nhị sư đệ chớ nóng, theo ngu huynh nhận xét, có lẽ Liễu Liễu thần tăng sắp tìm đến bốn tự!

Lam Châu đại sư ngạc nhiên:

– Tại sao sư huynh biết?

Hồng Ngự hòa thượng đáp thay:

– Đại sư huynh nhận định rất đúng. Liễu Liễu thần tăng cũng đang cần thiết bắt được Y Mộng Lăng, vì theo lời đồn đãi thì Thiên Ma Y Dật có bí mật ghi khắc địa điểm cất giấu bức “Khổ Thanh đồ” vào một vật trang sức nào đó, mà hiện giờ đang ở trên mình Y Mộng Lăng. Ngày nay Y Mộng Lăng ở trong tay bốn phái, thì Liễu Liễu thần tăng phải đến tận nơi để dành lại chứ!

Tử Lâm đại sư gật đầu tán đồng ý kiến.

Lam Châu đại sư ngừng nhìn Tử Lâm đại sư một cái, nói:

– Nếu vậy, Thiên Vương tự chúng ta sẽ phải đương đầu với các môn phái Trung Nguyên?

Tử Lâm đại sư ngắt lời:

– Thiên Vương tự võ công bao la vạn tượng, duy chỉ thiếu có bức “Khổ Thanh đồ”, dù vậy có phải đương đầu với các phái võ Trung Nguyên cũng đành, chớ không ngần ngại gì.

Tới đây ông ta chợt ngừng lời, ngược cặp mắt sáng quắc hướng nhìn ra phía cửa sổ.

“Vút!” Một mũi đinh sắt dài bay đến cắm ngập vào thành cửa sổ.

Lam Châu đại sư bước tới nhổ mũi tên sắt, gỡ ra một mảnh giấy nhỏ buộc phía đuôi tên, đọc xong hai hàng chữ mới viết chưa ráo mực trên mảnh giấy, ông ta liền hừ một tiếng, giọng hậm hực:

– Họ đã đến rồi!

Tử Lâm đại sư cũng đỡ lấy mảnh giấy xem xong, ra lệnh:

– Bạch Túc sư đệ, hãy báo cho toàn thể trong chùa chuẩn bị đối địch!

Sau khi mọi người ra khỏi thiền phòng, Hồng Ngự hòa thượng cũng bước ra theo, đi chậm chậm về hướng một căn tĩnh xá nơi góc vườn rậm rạp. Vào bên trong tĩnh xá, ông ta đưa tay đẩy một tấm ván sang bên cạnh, để lộ thân hình Y Mộng Lăng bỏ nằm cong queo dưới một hầm đất.

Hồng Ngự hòa thượng giải khai huyết cam cho chàng, hỏi:

– Y thí chủ, có biết chuyện bức “Khổ Thanh đồ” không?

Trong mấy ngày nay, Y Mộng Lăng luôn luôn nghe người nói ba tiếng “Khổ Thanh đồ”, nên chàng Hồng Ngự hòa thượng nói một cái giọng lạnh lùng:

– Biết thì sao? Không biết thì sao? Hơn nữa, “Khổ Thanh đồ” là vật của phụ

thân tại hạ, kẻ khác bên ngoài đừng có hùng mà mó tay. Tại hạ xem ra các vị Thiên Vương tự tăng cũng chẳng hơn gì Thiếu Lâm tự tăng, tất cả đều là phường chỉ rình đi cướp đoạt bảo vật của kẻ khác mà thôi!

Hồng Ngự đại sư đột nhiên thấp giọng:

– Ở trên đời này hiện giờ có một mình bản tăng là người duy nhất biết rõ nguyên nhân và thủ phạm đã sát hại Thiên Ma Y Dật mà thôi!

Y Mộng Lăng sững người nhìn đối phương với ánh mắt hết sức ngạc nhiên. Chàng không hiểu lời nói của đối phương có đáng tin hay không đáng tin?

Hồng Ngự đại sư thấy chàng lạng thình, thì nói tiếp:

– Thí chủ cho rằng đã giết được Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Đạn Chỉ thần kiếm Chu Kỳ, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ và Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc bốn người là đã trả mối đại thù rồi phải không?

Y Mộng Lăng lắc đầu:

– Tại hạ cũng biết câu chuyện không đơn giản như ý nghĩ của tại hạ lúc rời Không Minh đảo vào Trung Thổ, nhưng tên của bốn người ấy là do mẫu thân tại hạ phát hiện trên vạt áo của phụ thân tại hạ lúc hấp hối!

– Đúng, bốn người ấy cũng có lòng tham định cướp bức “Khổ Thanh đồ”, nhưng dù cho cả bốn người ấy cùng liên thủ, võ công cũng chẳng bằng Thiên Ma trong muôn một, thì làm sao có thể sát hại được ông ta?

– Điểm này tại hạ cũng đã nghĩ đến.

Hồng Ngự hòa thượng nói tiếp:

– Nhất là trong lúc mẫu thân thí chủ Vân Thường Tịch Mịch Lăng Ba nghe tin đến nơi, thì Thiên Ma chỉ còn thôi thóp, không thể cử động, nói năng gì nữa, thì làm sao viết được tên kẻ thù lên vạt áo?

Trong lúc Hồng Ngự nhắc đến tên Vân Thường Tiên Tử, vẻ mặt ông ta hẳn lên nét đau khổ khác thường. Y Mộng Lăng có thoáng nhận ra, nhưng vì đang gấp muốn biết tin tức về cái chết của cha chàng, nên chàng không mấy gì lưu tâm, mà hỏi tiếp:

– Vậy thì kẻ nào đã viết tên bốn người ấy lên vạt áo phụ thân tại hạ?

Hồng Ngự hòa thượng đáp:

– Chính kẻ viết tên người lên vạt áo của Thiên Ma, ấy mới là thủ phạm vụ án. Cái kế di hoa tiếp mộc này quả nhiên đã che mắt được Lăng Ba trong khi nàng quá bi thương. Chỉ tiếc cho bốn người kia tuy có tham dự cuộc vây đánh Thiên Ma, không được cái gì, mà lãnh cái chết thê thảm sau này!

Y Mộng Lăng lại gặng hỏi:

– Vậy kẻ nào đã viết?

Hồng Ngự hòa thượng cười nhạt:

– Thí chủ là người thông minh chắc là đã hiểu dụng ý của bốn tự rồi chứ. Thiên Vương tự chúng tôi cần bức “Khổ Thanh đồ”, thí chủ cần biết kẻ chân chính thủ phạm giết cha. Chúng ta trao đổi nhau, đâu có ai bị thua thiệt gì?

Y Mộng Lăng đột nhiên hỏi:

– Trước khi chứ xuất gia, xin đại sư cho biết tục danh là gì?

Hồng Ngự hòa thượng thân nhiên đáp:

– Đa Tình kiếm Quân Dực Phong!

Lúc này Y Mộng Lăng mới thực tin lời nói của Hồng Ngự hòa thượng, chàng chợt nảy xin mưu kế, mỉm cười nói:

– Về bức “Khổ Thanh đồ”, tại hạ là con trai của Thiên Ma Y Dật đương nhiên là biết rõ chỗ cất dấu không sai. Nhưng còn thủ phạm giết hại thân phụ tại hạ, làm sao biết được là thực hay giả theo lời nói của đại sư?

Hồng Ngự hòa thượng giọng quả quyết:

– Bần tăng được thấy tận mắt, lại có đủ cả chứng cứ. Kẻ đó là Nam Hải Không Minh đảo chủ, Không Không Nhất Tẩu!

Nghe đến đây, Y Mộng Lăng trở cặp mắt nhìn đối phương không chớp, lúc như đờ đẫn, lúc như tỉnh táo!

o O o